

Sander Hobin

Ik had een lief

HIJ: Haar kamer was altijd al een balzaal geweest. Ze lag met het uitzicht op de Grote Markt, boven een bakkerij. Haar leeftijdsgenoten vroegen om snoep en gebak. Daar gaf zij niet om. Ze gaf niets. Zij zat in haar kamer, helemaal op de bovenste verdieping. Ze keek uit haar raam. Ze droomde dat ze een poes was. Of een prinses. Of dat haar poppen konden praten. Nog zoiets. Zij was dromerig. Daarom hielden alle jongens van haar. Net zoals het een sprookje betaamt.

ZIJ: Zijn kamer was een stort. Er hingen posters aan de muur. Scheef. Hij was zo mager als een stok. En lang. Maar hij had van die ogen. Blauwe of donkergroene ogen. Met lange wimpers. Hij rookte stiekem sigaretjes. Hij pieste in zijn dakgoot. Maar als hij 's nachts alleen in zijn bed lag, dan huilde hij. Geen wonder dat alle meisjes van hem hielden. En 's ochtends, als de zon weer opkwam, was hij stoer. Net zoals het een sprookje betaamt.

HIJ: Ik was vijftien. Ik dacht: Als je zestien wordt moet je maar eens een lief hebben. Zo hoort het. Het was herfst. Het werd winter. En dan lente. We lagen op onze rug in het gras: ik en nog een paar vrienden. We dronken bier, rookten een sigaretje. De vogels vlogen. De zon scheen. Even later werd ik zestien: Ik nam mezelf een lief.

ZIJ: Ik was vijftien. Ik lag met mijn rug op het parket. Mijn raam stond open. Ik luisterde muziek. Hij stuurde mij allerlei berichtjes. Ik weet niet of ze lief of grappig bedoeld waren. Toen had ik een lief.

HIJ: Elk begin is moeilijk. Een meisje achterop de fiets nemen, bijvoorbeeld: dat is moeilijk. Zoenen is moeilijk. Zelfs praten, iets waarvan je dacht dat je het toch al eens eerder had gedaan: moeilijk. Soms wou ik dat ik mezelf iets anders had gewenst. Een theoretisch rijbewijs, bijvoorbeeld. Dan zou ik daar nu ook vanaf zijn.

ZIJ: We stelden ons de volgende vragen: Wat doet een man? Wat doet een vrouw? Ik werd zestien jaar. We waren volwassen. Zo lieten we een relatie werken: we leerden een maaltijd koken. We leerden 'jij' zeggen in plaats van 'ge' of 'gij'. We probeerden alles van elkaar te weten. Een goed koppel zijn, dat betekent ook: beste vrienden zijn.

HIJ: Zij wilde alles van mij weten. 'Waar denk je aan?' vroeg ze. 'Waar denk je aan maar dan op dit ogenblik?' Ik zei: 'Soms denk ik helemaal aan niets. Nu denk ik aan niets. Kan je dat begrijpen? Wil je me begrijpen?' Zij wilde het niet begrijpen. Ze werd er enkel droevig van.

ZIJ: We waren beste vrienden. We maakten nooit ruzie.

HIJ: Ik vertelde misschien wat weinig. Over mijn gevoelens. Of over waarom ik weinig zei. Zij vertelde misschien wat veel. Vooral over haar gevoelens. En over waarom ze eens een keer niets zei.

ZIJ: Ik hou van je.

HIJ: Ik hou van je.

ZIJ: Voor altijd?

HIJ: Voor altijd.

ZIJ: Ik werd ouder. Hij ook, natuurlijk. Iedereen wordt ouder. Zo zijn mensen. Maar hij leek niet echt ouder te worden. Hij was zo'n boompje: hij groeide wel maar veel kwam er niet uit.

HIJ: We waren beste vrienden. We maakten niet veel ruzie.

ZIJ: Ik begon met studeren. Hij studeerde al. Ik haalde hem in. Ik ging iets anders studeren. Hij stopte met studeren. Ik wou met hem praten. Wat wil je in je leven? Hij wou geen ruzie.

HIJ: We waren beste vrienden. We maakten heel soms ruzie.

ZIJ: Hij begon me te vragen wat ik dacht.

HIJ: Ik was drieëntwintig. Zij was tweeëntwintig. We maakten een reis. We maakten niet veel ruzie. We namen twee rugzakken mee. Zij paste met haar hele lijfje in zo'n rugzak. We namen ook brood mee voor onderweg. Heel die reis hebben we gepraat. Ik vroeg haar, toen we onderweg waren van Wenen naar Zagreb, en de trein één uur vertraging had, het was even stil, ik vroeg haar: 'Waar denk je aan, op dit ogenblik?' Zij zei: 'Helemaal niets.'

ZIJ: Hij wilde alles van me weten.

HIJ: Ik wilde dat ze begreep dat ik hetzelfde dacht als haar.

ZIJ: Ik kon me steeds beter inbeelden hoe hij 's nachts huilde in zijn bed.

HIJ: Ik vertelde dat ik onzeker was. Dat ik niet geloofde dat ik echt vrienden had. Dat ik misschien wel eens een vinger in mijn gat wou als we vrijden.

ZIJ: Ik vertelde dat we goede vrienden waren. Hele goede vrienden. Dat dat echt niet genoeg was om een relatie te onderhouden.

Sander Hobin (1994) heeft sinds kort de ideale baan: hij werkt in de bibliotheek van Leuven, waardoor hij tijdens werktijd veel kan lezen en schrijven. Hij trad al op diverse podia op, publiceerde o.a. in Kluger Hans en ZINK en schrijft nu aan zijn debuutroman.

Deze column is uitgesproken tijdens het Studio Café op zondag 8 april in Theaters Tilburg. Ieder Studio Café draagt een jonge schrijver een column voor n.a.v. een voorstelling die hij/zij heeft gezien. De columns zijn een initiatief van Theaters Tilburg en Tilt. Tilt moedigt schrijvers aan om zichzelf te ontwikkelen en te presenteren aan het publiek. Schrijvers tonen ons een nieuw perspectief op de wereld om ons heen. Sander schreef deze column naar aanleiding van de voorstelling *De andere stem* van Toneelgroep Amsterdam

[Kijk voor meer info op www.tilt.nu.](http://www.tilt.nu)

Tilt
LAAT DE LETTEREN LEVEN